

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4587/2019
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца ОЗЗ „АА“ ..., чији су пуномоћници Светозар Павловић и Слободан Павловић, адвокати из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Биљана Крстић, адвокат из ... и ГГ из ..., чији је пуномоћник Деан Моћић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5272/18 од 23.05.2019. године, у седници одржаној 04.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5272/18 од 23.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 1496/18 од 21.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су ништави правни послови (парничне радње) које су тужени предузели у заједничком поднеску у предмету П 177/17 Вишег суда у Новом Саду и то тужиоци ББ и ВВ повлачењем тужбе и одрицањем од тужбеног захтева, наводећи: „Свака странка сноси своје трошкове поступка, осим да тужени ГГ сноси трошкове таксе за пресуду“, а сагласно предњем тужени потписује заједнички записник странака од 15.08.2017. године, те да суд обавезе тужене да му солидарно накнаде трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да првотуженом и друготуженој накнади трошкове поступка у висини од 221.000,00 динара, а трећетуженом у висини од 164.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, са вишком потраживања законске затезне камате на трошкове поступка и то преко досуђене од дана извршности пресуде, па до тражене од дана пресуђења до исплате, тужени трећег реда је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5272/18 од 23.05.2019. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда у побијаном делу одлуке о тужбеном захтеву и у усвајајућем делу одлуке о захтеву и усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, сада покојни ДД је правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду К 141/10 од 08.04.2011. године обавезан да обештети оштећеног ОЗЗ „АА“ ..., тужиоца, уплатом 7.904.699,00 динара у року од три месеца. ДД је 07.07.2011. године Вишем суду у Новом Саду поднео тужбу против ГГ, туженог, ради поништаја, односно утврђења ништавости уговора о купопродаји непокретности који су закључили 20.12.2007. године, у ком поступку је решењем од 01.10.2013. године дозвољено учешће ОЗЗ „АА“ ..., тужиоца, као умешача, јер је на основу кривичне пресуде покренуо извршни поступак против ДД, у коме је предложио попис, пленидбу и продају непокретности које су предмет те парнице. У наведеном парничном поступку 05.12.2011. године, донета је пресуда због пропуштања за део захтева, а 29.05.2012. године пресуда на основу одрицања за преостали део захтева, које су укинуте. С обзиром да је ДД преминуо у току тог поступка, решењима од 04.12.2013. године и од 31.03.2014. године, утврђено је да на место тужиоца покојног ДД ступају његови наследници ББ и ВВ, тужени и одређен је наставак поступка, да би ББ, ВВ и ГГ, тужени заједничким поднеском од 15.08.2017. године обавестили суд да ББ и ВВ, тужени повлаче тужбу у целисти и одричу се тужбеног захтева и предложили су да свака странка сноси своје трошкове поступка, осим да ГГ, тужени сноси трошкове таксе на пресуду, након чега је Виши суд у Новом Саду донео пресуду на основу одрицања П 177/17 од 18.08.2017. године, којом је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости уговора од 20.12.2007. године и анекса од 06.06.2011. године, која пресуда је постала правноснажна 24.08.2017. године. Против наведене пресуде на основу одрицања ОЗЗ „АА“ ..., тужилац, је, као умешач 26.09.2017. године изјавио жалбу, која је одбачена као неблаговремена и недозвољена правноснажним решењем Вишег суда у Новом Саду од 29.09.2017. године, да би након тога Вишем суду у Новом Саду 12.04.2018. године поднео тужбу против ББ, ВВ и ГГ, тужених, тражећи да се утврди ништавост купопродајног уговора од 20.12.2007. године и анекса од 06.06.2011. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиоца, са образложењем да је спорна изјава о одрицању од тужбеног захтева дозвољена парнична радња, јер се ради о располагању странака у смислу члана 3. став 2. Закона о парничном поступку, а не правни посао између тужених у смислу Закона о облигационим односима, због чега се не може утврђивати њена ништавост.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Чланом 349. ставом 1. Закона о парничном поступку, прописано је да ако се тужилац до закључења главне расправе одрекне тужбеног захтева, суд ће без даљег расправљања да донесе пресуду којом одбија тужбени захтев (пресуда на основу одрицања), ставом 3. истог члана прописано је да суд неће да донесе пресуду на основу одрицања и када су испуњени услови, ако нађе да је реч о захтеву којим странке не могу да располажу (члан 3. став 3.). Према Закону о парничном поступку, одрицање од тужбеног захтева је један од начина располагања тужбеним захтевом (диспозитивна парнична радња), из чега следи да одрицање од тужбеног захтева има само природу парничне радње. Правне радње су вољне радње, које изазивају настанак, промену или престанак неког субјективног права или правног односа. Тужилац тужбом тражи да се утврди да су ништави правни послови (парничне радње), које су тужени предузели заједничким поднеском у предмету Вишег суда у Новом Саду П 177/17, којим су тужени ББ и ВВ повукли тужбу и одрекли се тужбеног захтева, тражећи да свака странка сноси своје трошкове поступка, осим да тужени ГГ сноси трошкове таксе на пресуду. С обзиром на то да је одрицање од тужбеног захтева парнична радња којом тужилац изјављује да је његов захтев неоснован и да је спреман да прихвати пресуду којом се тужбени захтев одбија, а не правна радња, то су правилно одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован захтев тужиоца. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Осим тога, тужилац је у поступку у коме је дата изјава чија се ништавост тражи био умешач, те с тим у вези могао и да предузима одговарајуће радње, а и Вишем суду у Новом Саду поднео је тужбу 12.04.2018. године против тужених тражећи да се утврди ништавост купопродајног уговора од 20.12.2007. године и анекса од 06.06.2011. године.

Наводима ревизије оспорава се правилност одлуке Вишег суда у Новом Саду донете у поступку П 177/17, као и ток тог поступка, а што је без утицаја на одлуку у овој правној ствари.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић